

Мисија свештеника у Војсци Србије

Да стварамо заједницу

У војним објектима ускоро ће бити настављен ред богослужења, прекинут пре скоро седам деценија. Литургије и верске обреде служиће свештеници – официри, чије је оспособљавање за пријем у професионалну службу започело 7. маја на Војној академији. Кандидати за официре верске службе – шест православних, од којих су неки већ рукоположени у свештеничке чинове, и по један капелан и имам, средином јуна биће спремни да обављају, како сами истичу, часну и изазовну дужност духовних пастира у нашој војсци.

Почело је првим Војним законом 1839. године и успостављањем верске службе у српској војсци. После њеног укидања, четрдесетих година прошлог века, дошло је до дисконтинуитета у погледу присуства свештеника у официрским униформама. На нама је велика одговорност да поново спојимо цркву и Војску,

два стуба и институције с највећим поверењем у народу. Да чинимо све како бисмо од војника и официра направили јаку и стабилну, духовну и моралну личност, а то ћемо заједно радити кроз црквено-литургијску свест коју ћемо успостављати – истиче отац Селимир Вагић, после часа из наоружања с наставом гађања на Војној академији.

Будући капетани, поручници и

потпоручници Војске Србије, од којих неки имају завршена два факултета, или су на магистарским и докторским студијама, слушали су о митраљезу ПКТ 7,62 милиметра, борбеном возилу пешадије и бацачу димних кутија од пуковника Саше Алмажана. Заинтересовани су, постављају питања.

– Сви су раније служили војни рок под оружјем, то је и био услов да буду примљени – каже потпуковник Зоранчо Давитков, начелник класе слушалаца кандидата за пријем у професионалну војну службу, о чијем доприносу одвијању курса кандидати имају само похвале, јер им је, како истиче капелан Горан Аврамов, омогућио да месец дана живе и уче у окружењу које пружа све услове да лепе и тешке тренутке понесу као најлепше успомене.

Мустафа Јусуфспахић, имам и муфтија војвођански, каже да је „захваљан Богу” и свима који су се zaloжили да овај пројекат успе и да велика „седамдесетогодишња неправда”, одвајање вере од институције као што је Војска, сада буде отклоњена.

– Ми смо дуго година као Исламска заједница Србије, имали и имамо добре односе са свим верским заједницама, а тај наш дух заједништва смо раније, служећи у Војсци, као војници, неговали. Међутим, били смо ускраћени да се негде помолимо Богу. А у војсци су људи у контакту с оружјем. Човек када осети силу, његов дух је нападнут. Мора да постоји отклон, баланс. Тај баланс се, враћањем вере у Војску, опет успоставља. Овде су нас дочекала насмејана лица, што потврђује да смо добродошли – истиче Јусуфспахић.

На питање какав ће бити њихов задатак у Војсци Србије и у којој мери ће се разликовати од посла који обављају свештеници у цивилству, Горан Аврамов, кандидат за војног капелана, као један од кључних задатака истиче дизање морала војнику.

– Такође је веома важно учвршћивање духовног интегритета међу војницима. Када је реч о верској служби, њеним специфичностима у војсци, војници су, као и остали верници, људи. Припадају нашој црквеној заједници и наша улога јесте да бринемо о њиховом духовном животу, како би могли што лакше и успешније да обављају задатке.

НЕОПХОДАН РАЗГОВОР

– Свако формацијско место војног свештеника прича је за себе, што и за цркву представља изазов. У Специјалној бригади војни свештеник мора бити физички спреман како би у свим условима и начинима ангажовања јединице био уз њене припаднике, нарочито у тешким и ризичним ситуацијама. Главни војни свештеник у Генералштабу мора имати и организацијске способности.

Свештенику на ВМА неће бити лако да гледа болеснике, да их теши, исповеда, причешћује. Такође, човек који ће радити на Војној академији имаће дужност да разуме ту децу која су дошла из разних крајева, одвојену од својих породица. Да поприча са њима, да их разуме и смири, попије с њима кафу или чај, разуме њихове проблеме. Мировне мисије су посебна прича, јер су у њима људи одвојени шест месеци од породице, у непознатом окружењу. Стога свештеник има велику улогу да помогне човеку, да буде она неопходна „чашица разговора” – каже кандидат за официра верске службе Немања Петровић.

Свештеник Ђорђе Стојисављевић своју будућу улогу и задатак види у „старању” за оне који су му поверени као духовно стадо.

– Да радимо, уздајући се и призивајући помоћ Божију, за оне који су нам поверени на духовно старање, за све припаднике наше свете цркве православне и, у том контексту, да их учимо да смо ми овде позвани да сведочимо величанствена дела Божија, а на првом месту, дело Божије љубави. Не само да дижемо морал осталима, него да будемо светлост свету, како је Господ рекао својим апостолима, али и да стварамо заједницу која ће имати своје утемељење у будућем веку и свету, односно Царству Божијем, али која ће и овде бити конкретна, делатна и на помоћ

свим људима, без обзира на то које вере и нације били.

Говорећи о мисији цркве у Војсци, отац Селимир Вагић каже да она никада не може бити сукобљавање и дељење.

– Са становишта православног свештеника улога цркве, а тако ће бити и у Војсци, јесте да проповеда лепу и радосну вест. Црква, као таква, диже устанак против смрти и због тога смо ми овде. Битно је да разумемо наш посао као лепу мисионарску делатност, која, не под присилом, већ на јеванђељској основи, нуди свима Христа и самим тим даје нову димензију војничком позиву. Вера је темељ здраве личности. То ће бити наша улога – да, рецимо овде, на Војној академији и свуда где је војска, млади људи стасају у здраве и јаке личности и да касније и они сами около просејавају оно што добију овде.

Стеван Стевановић, кандидат за официра верске службе, потврђује да се данас међу колегама привилегијом сматра бити свештеник у Војсци Србије.

– Свакако да је то привилегија, неки то називају и – два у један, официр и свештеник. Али велика је и одговорност радити на томе да се задовоље духовне и материјалне потребе човека, војника. Нама је велика привилегија и то што смо први после седам деценија, и што ћемо дати узор нашим будућим колегама, који ће желети да се опробају у овим водама.

– Ми ћемо, у складу са специфичностима које доноси војска, обављати и специфичне задатке, каже Немања Петровић, још један од осморице будућих официра, свештеника.

– Неко од нас ће бити на ВМА, неко на Војној академији, неко у Војној гимназији, а неко у трупи, а свака од тих специфичних позиција има своје посебности. У складу с тим ће бити формулисан и садржај посла који ћемо обављати у Војсци. У свим мисијама Војске имамо специфичне дужности, а ми ћемо, у складу с тим ко ће где бити распоређен, радити на томе да своје поље ширимо.

Да је привилегија обављати посао „духовника” у Војци Србије потврђује и свештеник Предраг Докић из Инђије.

– Многи су ме питали зашто сам се одлучио за овај посао у Војсци. Из љубави према Богу, према људима и ради ширења Јеванђеља. Привилегија свакако јесте, јер ми смо прва генерација свештеника после 70 година.

Имам Мустафа Јусуфспахић истиче да је његово ангажовање у Војсци Србије значајно и због рушења „неоправданог стереотипа”.

– Због страшних братских ратова, не верских, него – зверских, јер вера с тим није имала везе, кружио је, кад је у питању исламски свет, тај неоправдани стереотип да је Србија земља која не поштује у потпуности права муслимана. Е, ми смо ту сада да укажемо да то није тако. Ми смо овде, сви, на истом задатку. И нисмо ми, примера ради, из муслиманске заједнице – мањина. Ми смо активни део заједнице.

Слично поручује и капелан Горан Аврамов, који је на тему екуменизма дипломирао и магистрирао, а сада завршава и докторат.

ДВОСТРУКО ВИШЕ КАНДИДАТА

Пријем кандидата за официре верске службе наставиће се током године, потврдио је пуковник Стевица Карапанџин, из Управе за људске ресурсе Генералштаба Војске Србије. У првој фази увођења верске службе Војсци је потребно 13 православних свештеника и по један имам и капелан. На конкурс Министарства одбране пријавило се двоструко више кандидата.

– Није случајно да се ових дана припремамо за прославу 1.700 годишњице од Миланског едикта, када је кршћанство или хришћанство добило слободу вероисповести. Суштина екуменизма није да неко мења своју веру, него да се међусобно поштујемо и ценимо једни друге, јер тако ценимо и себе. Циљ јесте духовно заједништво у коме ћемо се поштовати, а Божија воља није раздор него јединство. ■

Владимир ВЈЕШТИЋ
Сниммо Горан СТАНКОВИЋ